

ARDEALUL JURIDIC

REVISTĂ DE DREPT ȘI DE UNIFICARE LEGISLATIVĂ, DOCTRINĂ,
JURISPRUDENȚĂ, LEGISLAȚIE COMPARATĂ

ORGAN OFICIAL AL PUBLICAȚIUNILOR JUDECĂTOREȘTI DIN ARDEAL ȘI BANAT

Revista apare regulat la 1. și 15. a fiecărei luni ca publicațiune juridică și săptămânal ca organ de publicațiune judecătorească

Abonamental:

Pentru autorități, banci, instit. fin. avocați etc.

Pe un an 200 Lei
Pentru magistrați pe an 160
Un număr simplu 8
Un număr dublu 16
Un număr vechi 12
Revista apare săptămânal.

Redacția Strada Băci No. 13. — Ad ministrăția: Str. Regina Maria Nr. 54 (Radio Reclam România S. A.) unde se primesc abonamente și ori ce cereri de adțe.
TELEFON 630.

SUMARUL:

1. Evacuarea în baza legii chirilor și execuția provizorie după pr. c. din Ardeal de Dr. Victor Muntean avocat din Sibiu.
2. Competența trib. din Ardeal de a judeca în Apel Contrav. la legea impoz. pe lux și cifra de afaceri. Jurispr. Curții de Apel Tg.-Mureș.
3. Jurisprudența stabilită de înalta Curte de Casație. Complexul pentru Ardeal și Bucovina.
4. Informațiuni: Majorarea diurnelor corpului judecătoreșc și funcționarilor Statului, Circulară.
5. Supliment: Legea nouă a „Speculei.” Modif. senatelor de judecată la trib. din Ardeal. Impozitelor.

Evacuarea în baza legii privitoare la prelungirea contractelor de închiriere și execuțiunea provizorie după procedura civilă din Ardeal

Atât legea privitoare la prelungirea contractelor de închiriere cât și modificarea ei promulgată la 5 Aprilie 1923 urmăresc în principiu scutul chiriașilor în măsură cât mai echitabilă. Acordându-i proprietarului numai în mod excepțional și în cazurile înșirate uzul drepturilor ce izvorăsc din proprietate, este natural, evacuările cerute înaintea judecătoriei, sunt cazuri de împlinirea unor condițiuni grele din partea proprietarilor. Sunt în acelaș timp chestii de drept delicate, pe care judecătoria are să le soluționeze în baza unor legi nu tocmai simple și nici în todeauna clare și precise.

Față de acestea s'a luat un obicei în practică din partea judecătoriei în stare de a periclita în mod deosebit scutul legal al chiriașilor, cu atât mai mult, cu cât această măsură se bazează pe un text de lege care este abrogat, adică și-a pierdut efectul: este măsura execuțiunii provizorii fără considerare la un eventual apel, ce s'a obiceiul a se pronunța în sentințele de evacuare cu invocarea §. 415. punctul 5 pr. civ. Acestă măsură face total iluzoriu apelul și în consecință și legea care protejează pe chiriaș. Ba de multe ori poate fi și este un mijloc ca proprietarul să facă presiune asupra chiriașului și chiar să-l santejeze,

Pentru a ne face deplina convingere despre felul cum execuțiunea provizorie se aplică în mod greșit și că totul ilegal, se impune de a clarifica înainte de toate: ce înțelege legea referitoare la prelungirea contractelor de închiriere prin cuvântul „evacuare” în Art. 2 lit. a. b. c.

Este incontestabil, că legea pentru prelungirea contractelor de închiriere, — care în principiu prelungește aceste contracte fie verbale fie făcute în scris, fie că au expirat, sau expiră în cursul timpului pentru care legea este în vigoare, fie că au fost prelungite numai în baza legilor (moratoriilor) anterioare, și care de sine înțeles nu abrogă sau anulează contractele de închiriere încă neexpirate, — recunoscând proprietarului dreptul de evacuare, nu face altceva decât îi dă dreptul de denunțare față de chirias, a cărui contract a expirat în momentul când proprietarul în baza legii a câștigat dreptul de evacuare. Aceasta reese și din art. 1 alin. 8 din l. p. pr. c. de înch. unde legea vorbește de contracte (expirate sau prelungite în urma legilor anterioare nu și de cele ce vor expira în viitor) cari nu se prelungeșc. Cu alte cuvinte de chiriași evacuabili sau față de cari proprietarul are dreptul de denunțare, pe care până atunci l'au fost exclus legile și moratoriile anterioare. Va să zică, proprietarul prin l. p. pr. c. de înch. a recâștigat sub anumite condițiuni bine stabilite dreptul de denunțare liberă sau conform contractului sau regulamentelor orașănești (cari prevăd termenul de denunțare în caz când lipsește o convențiune) pe care l'au fost suprimat legile anterioare prelungind de drept contractele de închiriere. Ar fi o greșeala elementară, dacă cineva ar considera dreptul de „evacuare” din legea l. p. pr. c. de înch. ca drept de reziliere a contractelor de închiriere. După cum am amintit mai sus, legea nu anulează contractele de închiriere în curs de executare și al căror termen expiră după 6 Mai 1924 (vezi §. 9 din legea nouă, care permite numai sporul chirilor) ci numai pe cele expirate deja sau prelungite urma decretelor legi anterioare. Acestea prin legea l. p. pr. c. de înch. nu se prelungeșc dându-se în schimb proprietarului dreptul de evacuare, deci numai au nevoie de reziliere având proprietarul sub condițiunile legale libera facultate da a-l ținea pe chiriaș și mai

departe a-i denunța locuința și a-l evacua

În timpurile normale procedura pentru denunțare și evacuarea obiectelor de locațiune era reglementată prin §. 621—638 proc. civ.

Această procedură sumară care conform §. 634 scurtează termenul de apel, judecă procese în camera de consiliu și exclude revizuirea (recursul) și care în §. 632 deadreptul impunea direct în mod categoric judecătoriei ordonarea evacuării imediate, dacă termenul de denunțare convenit sau stabilit prin regulamente, în urma procedurii introduse prin excepțiune (§. 629) expirase deja. Ordonarea execuțiunii fără considerare la un ev. apel, era îndreptățită având în vedere că ea se putea baza numai pe dispozițiunile din §. 622. p. 3. și 4. și §. 623 p. 3. și 4., adică pe un drept al proprietarului *de la început evident și documentat*, când în decursul procesului introdus se confirmă; — căci denunțarea neatacată era și așa executabilă fiind definitivă. În fine nu i s-a putea cauza chiriașului nici un prejudiciu prin execuțiunea provizorie, având el posibilitatea de a-și găsi în cel mai scurt timp o locuință corespunzătoare în aceiași localitate.

Această procedură specială însă, afară de dispozițiunile finale ale l. p. pr. c. de inch., prin care este abrogată, și a pierdut efectul prin faptul, că faptulărea de a denunța locuințele și a le evacua în consecință, este pusă pe o nouă și altă bază de drept decât cea prevăzută în §§. 622 și 623, și anume pe baza de drept specială dată de l. p. pr. c. de inch., care pe lângă condițiunea dreptului de proprietate mai leagă dreptul de denunțare și evacuare încă și de alte condițiuni, pe cari proprietarul sau chiriașul trebuie să le împlinească, pentru a se putea valida acest drept. În consecință în cazul când chiriașul nu primește denunțarea, pe care o face proprietarul bazat pe l. p. pr. c. de inch., procesul ce s'ar introduce se judecă după procedura ordinară civilă de competența stabilită în § 1. p. 2. b., iar judecătoria are să se pronunțe asupra chestiunilor de drept și de fapt în baza l. p. pr. c. de inch. cercetând toate elementele și condițiunile legale. Așa dar aici nu mai este vorba de o procedură sumară care admite numai un apel în termia redus și judecarea lui în camera de consiliu fără judecarea orală, ci de o procedură minuțioasă, care admite și revizuirea (recursul) la Curtea de Apel sau conf. § 525 (în vechiul Regat și de altcum) chiar și la Curtea de Casație. Este acum vorba de o procedură delicată, care de repezite ori dă loc chiar și la jurisprudentele Curții de Apel și Curții de Casație. Așadar în această procedură, pentru cazul când judecătoria găsește acțiunea bazată și pronunță denunțarea adică evacuarea, afară de termenul de denunțare reglementar sau stipulat în contractul espiat, trebuie să se respecte necondiționat dispozițiunile procedurii civile și ale legii execuționale în general și în special § 397. proc. civ.

Am amintit practica judecătorilor de a pronunța execuțiunea „provizorie“ în baza § 415 p. 5. Afară de împrejurarea, că prin această măsură chiriașii de regulă și în deosebi în cazurile când evacuarea se pronunță în baza Art. 2. lit. c. din l. p. pr. c. de inch. în mizeria actuală de locuințe sunt aruncați pe stradă. — Afară de împrejurarea, că această execuție provizorie odată efectuată cu greu va mai intra în locuință evacuatul chiar dacă forul superior respinge acțiunea de evacuare și poate servi proprietarului ca mijloc de a santaja o renunțare a chiriașului la apelul sau cererea sa de revizuire devenită iluzoric, punându-i-

se pentru acest caz și numai sub această condițiune în vedere o amânare a evacuării. Dar chiar dacă admitem cea mai urgentă rezolvire a apelului, aplicarea § 502 pr. civ., de regulă este tardivă, — aplicarea § 415 p. 5. este cu totul greșită și ilegală, ne mai vorbind de faptul, că judecătorile absolut nu în socoteală și de § 417 pr. civ.

Dacă cercetăm categoria sentințelor pentru cari § 415 în punctele 1—5 impune măsura execuțiunii fără considerare la apel, vedem, că este vorba numai de chestii așa numite „liquide“, sau bagatele și în fine în p. 3. de alimente cari sunt necondiționat necesare pentru existența celui alimentat. În acest § este vorba de sentință adusă în baza recunoașterii (p. 1. de sentință care obligă la plata banilor, lucrurilor fungibile în baza unui document care face deplină probă (p. 2.), de sentințe care nu obligă la mai mult decât la plata unei sume sub 200 lei (p. 4.). Cu alte cuvinte este vorba de sentințe, cari așa zicând nu mai pot fi discutate și a căror apelare nu poate avea alt rezultat decât o trăgănare și în consecință prin a căror executare nu suferă partea nici un prejudiciu, ce i s'ar putea cauza în mod nefondat. Cu toate acestea § 417. impune suspendarea măsurii execuțiunii provizorii îndată, ce imprecinatul face numai verosimil că prin aceasta ar putea suferi daune incalculabile.

Tot la fel sunt și cazurile punctului 5., cari în timpurile normale pentru cari a fost întocmită procedura civilă, se hotărau în baza dreptului de proprietate, de regulă nediscutabil și în baza condițiunilor scrise sau verbale ale contractelor de închiriere, sau a regulamentelor orășănești referitoare la termenul de denunțare, fără alte chestii complicate de drept și de fapt. Așa că rezultatul negativ al unui apel se putea prevedea cu mare verosimilitate, dacă judecătoria în l. instanța a judecat serios. Afară de aceasta, fiind chestia în cele mai multe cazuri absolut clare, judecatul, care era și în situația de ași găsi d. e. locuință după plac, înțelegând temeinicia judecății nici nu mai făcea apel. Așa se explica în cazul § 415 p. 5. o procedură scurtată, la fel cu cea din §§ 621—638 având aceeași bază ca și aceasta din urmă; baza liquidă.

§§ 621—638 fiind însă abrogați prin l. p. pr. c. din inch. atât textual cât și prin noile baze de drept ce le crează aceasta lege pentru acțiunile de evacuare, este abrogat și punctul 5. din § 415 care conține aceeași dispozițiune ca și §-ul 632 abrogat. În consecință aplicarea § 415. p. 5. în l. instanța în cauze de evacuare în baza l. p. pr. c. de inch. nu poate avea loc, mai cu seamă că în fie care caz există și pericolul prejudiciului din § 417 care ar impune și așa aplicarea acestui §; iar în aplicarea § 509 în cazul când procedura admite și recursul, deasemenea trebuie considerat § 417. Trebuie știut seamă mai departe și de § 42. din Legea Execuțională.

Dar nici echitatea nu permite aplicarea măsurii din § 415 p. 5., deoarece nu odată să poate întâmpla, că față de lipsa locuințelor în care nici oficiile de închiriere nu au locuințe de distribuit, evacuatul din cauza, că nu are locuințe și pentru a nu rămânea pe stradă este constrâns de a părăsi localitatea și în consecință și postul sau funcțiunea sa în aceasta localitate ajungând el și familia sa în cea mai cumplită mizerie — pentru ca după o lună sau două să primească o sentință favorabilă și să fie pus în dilema de se judeca cu proprietarul care nu vrea să revină și să i pună locuința, iarăși la dispoziție sau să renunțe cu dreptul în

mână, și să lase să triumfe nedreptatea.

Sunt chiar cazuri de sentințe vădit nefondate sau bazate pe o interpretare vădit greșită sau o omisiune a dispozițiilor legii p. pr. c. de înch., cari pronunță evacuarea „imediată” și cu execuțiune provizorie. Aceste sentințe cu siguranță vor fi reformate de instanța superioară când însă pentru evacuat este prea târziu. Un proces pentru daune este pentru el singura mângăiere iar pentru justiție un proces mai mult, ce putea fi evitat. În fine astfel de sentințe nu au de loc calitatea de a întări încrederea față de justiție, căci dacă se dau sentințe la fel, trebuie să ne întrebăm pentru ce se mai aduc legi și nu se da proprietarului dreptul deplin asupra imobilelor sale, pentru că a'unci având toți proprietari libera dispozițiune, cel puțin s'ar găsi mai ușor locuințe, deși specula ar fi în floare.

Este cert, că și din punct de vedere al echității sentințele de evacuare trebuie să fie executabile numai dacă au rămas definitive; iar termenul de împlinire trebuie stabilit conform termenului de denunțare stipulat sau reglementat în regulamentele orășanești. Căci l. p. pr. c. de înch., de fapt nu abrogă contractele încheiate, ci admite numai expirarea contractelor prelungite prin decretele — legi anterioare. Nu'l pun pe proprietar în mai multe drepturi decât în acelea, cari decurg din expirarea contractului de închiriere; și atunci dându-i dreptul de denunțare nu'l îndreptățește de a desconsidera termenul de abdicere stipulat sau reglementat. În consecință nici judecătoria nu poate stabili un termen mai scurt pentru evacuarea pronunțată; iar în cazul când termenul stipulat sau reglementat ar fi expirat în decursul procedurii, se impune respectarea § 397. pr. civ.

Dr. Victor Muntean,
advocat Sibiu

JURISPRUDENȚA

Curtea de Apel Tg.-Mureș

No. Mon. 873/4—1922.

Aplicarea art. 93. Legea pentru constatarea și perceperea contribuțiilor directe din vechiul-regat. Competința tribunalelor de a judeca ca instanță de apel contravențiile la legea impozitului pe lux și cifra de afaceri.

În ședința de consiliu fără publicitate ținută în ziua de 28 Decembrie 1922 luând în dezbateri cauza lui Ion Szekely învinuit pentru contravenție la legea impozitului pe cifra de afaceri ca urmare a apelului făcut de administrația Financiară Diciosânmărtin contra încheierii Tribunalului Ibașfalău No. 1892/1—1922 a pronunțat următoarea:

Încheiere

În baza art. 379 alin. 4. anulează încheierea; restituie cauza Tribunalului Ibașfalău pentru a procedea mai departe.

Motivale:

Prin procesul verbal dresat de agentul fiscal Ion Solomon, în ziua de 9 Septembrie 1922, s'a constatat că Ion Szekely din comuna Diciosânmărtin a contravenit legii impozitului asupra luxului și cifrei de

afaceri prin faptul că nu a plătit taxa de Circulație și nici registrul special nu ține. Acest proces-verbal a fost trimis administrației financiare Diciosânmărtin, care ca delegat al Ministerului de finanțe l'a aprobat în baza art. 93 alin. 2 legea pentru constatarea și perceperea contribuțiilor directe din 1905 condamnând pe contravenient la 204 lei amendă; iar în baza aceluiași articol și aliniat i-a notificat procesul.

Contravenientul a făcut apel în contra acestui proces verbal și administrația financiară a trimis cauza Tribunalului Ibașfalău pentru judecarea apelului.

Tribunalul și-a declinat competența prin încheierea ca No. 1892/1—1922 care a fost atacată cu apel de către Administrația Financiară.

Curtea intrând în cercelarea acestei cauze a constatat că Tribunalul și-a declinat competența în mod greșit deoarece prin art. 39 L. pentru impozitul asupra luxului și cifrei de afaceri se spune lămurit că procedura pentru constatarea și aprobarea contravențiilor la această lege și căile de atac vor fi cele prevăzute de legea pentru constatarea și perceperea contribuțiilor directe; iar art. 93. alin. 3. din această lege zice că în contra procesului-verbal dresat de agentul fiscal, aprobat de Ministerul finanțelor sau de către delegatul său, adică Administrația Financiară, se poate face apel la Tribunal în termen de 15 zile dela notificare. Deci Tribunalul este competent în asemenea cauze ca instanță de apel. În cazul concret contravenientul a făcut apel în contra procesului verbal aprobat de Administrația Financiară ca delegat al Ministerului finanțelor pentru amenda de 204 lei, Tribunalul deci în baza art. 93. alin. 3. L., pentru constatarea și perceperea contribuțiilor directe, era competent să se pronunțe asupra acestui apel. Curtea deci a trebuit să anuleze încheierea atacată și să restituie cauza pentru ca tribunalul să procedea mai departe ca instanță de apel.

Curtea mai adaugă că deși legea pentru constatarea și perceperea contribuțiilor directe din 1905 nu este încă întinsă în întregime pe teritoriul Transilvaniei totuși parțial și anume în ceea ce privește constatarea contravențiilor la legea impozitului pe lux și cifra de afaceri precum și la căile de atac trebuie aplicate dispozițiile art. 93 legea pentru constatarea și perceperea contravențiilor directe din 1905 de oarece această parte a legii este pusă în aplicare prin art. 39. legea impozitului pe lux și cifra de afaceri din care face parte integrantă, căci legiuitorul în loc să reproducă în textul art. 36. dispozițiile art. 93. legea pt. constatarea și perceperea contrib. directe, a făcut trimetere la această lege, ceea ce este tot una în ceea ce privește aplicarea.

Această interpretare este cu atât mai temeinică cu cât articolul final al legii impozitului pe lux și cifra de afaceri zice că ori-ce dispozițiuni contrarii decurgând din orice legi sunt abrogate.

Prin urmare dispozițiunile decurgând din legea pentru așezarea contribuțiilor directe în vigoare în Transilvania sunt abrogate și deci nu-și mai are aplicarea în ceea ce privește constatarea contravențiilor și căile de atac în materie de impozit pe lux și cifra de afaceri.

Târgul-Mureș, la 28 Decembrie 1922. Raportor: W. Mavrodineanu, consilier de Curte.

JURISPRUNDENȚA STABILITĂ

De

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Secțiunea I. Ardeal

Vânzare cu prestațiuni. Vânzare de imobil cu drept de abitațiune și obligațiune de întreținere neprevăzută în script. Manopere frauduloase. Expertiză. Deducțiunile instanței de fond că nu subsistă leziune enormă. Omiterea procedurii de dovădă. Motiv de reviziune irelevant. Ponderarea dovezilor pro și contra. Aprecieră exclusivă a instanței de fond. Asigurarea prestațiunilor prin intabulare. Intenștina pârșilor contractante. Cerere de reziliere nefondată. (Deciziunea No. 960-922).

Cărți funduare. Copii cerute de la Cartea funduară. Puterea lor probantă. Competința judecătorească de Ocol. Replică tardivă. §. 1. punctul 2. al. a 1. pr. civilă. (Deciziunea No. 960-922).

Secțiunea I. Bucovina

Succesiune legitimă Succesiune legitimă în parte. În ce caz are loc. §. 727, 763, și 764 c. civ. austriac. Copii legitimi excluși dala moștenire prin testament. Dreptul lor la porțiunea legitimă valorificată de curator. §. 774 și 775 c. civ. Lichidarea succesiunii cu recunoașterea acestui drept și deducerea sarcinilor lășământului §. 547 și 786 c. civ. Reprezentarea lășământului de moștenitorii testamentari, ca și de cei legitimiari. §. 550 și 784 c. civ. Decretul explicativ din 31-1, 1884, și din 27 Martie 1847, §. 830 și 837 c. civ. Devălmășie. Drepturi plățile în numerar. Vânzare de imobil înlocuită cu prețul ei. Influențarea masei successorale. Lipsa de just. titlu pentru înscrierea cumpărătorilor în registrul fonciar, întru cât vânzarea s'a făcut numai de moștenitorii legitimiari (Deciziunea No. 930-925).

Cerere de intabulare. Contract de vindere nul. Nulitate rezultând din dosarele Inaltei Curți. Invocare din oficiu. Neadmisibilitatea restabilirii înscrierii pe baza unor acte nule în cursul instanțelor. (Deciziunea No. 931-922).

Secțiunea III. Ardeal

Contrabandă vamală. Infrațiune pedepsită cu închisoare. Independența acțiunii publice de urmărire pentru amenzi. Competința Curții de Casație s. II. Art. 222. din legea vamilor, art. 5 §. II. al. a din legea Curții de Casație. (Deciziunea No. 1211-922).

Impozit. Prăvălie impusă. Prepus. Lipsa declarațiunii veniturilor impozabile. Afirmațiuni și negări cu caracter general. Date oficiale și cunoștința personală a membrilor comisiunii de impunere (Deciziunea No. 1227-922).

Monopolul Statului. Contravențiune. Alăcarea în fals a procesului verbal de constatare. Neinvocarea acestui mijloc în cererea de apel. Dovadă prin martori neconcludentă. Art. 31 din legea monopolului Statului. (Deciziunea No. 1242-922).

Drept de pensiuă. Stabilirea timpului de serviciu și a cuantumului pensiuunii. Ajutor de război. Dacă, după normele de pensiuă poate fi calculat în suma salarului. Netemeinicia recursului. (Deciziunea No. 1260-922).

Contravențiune vamală. Contravențiune prevăzută de art. 193 din legea vamilor. Apel depus la postă. De când trebuie calculat termenul de apel. Art. 67 din legea monopolului Statului. (Deciziunea No. 1194-922).

Secțiunea III-a Bucovina

Pretențiune. Fabrică de zahăr devenită improprie în urma învazutului armatelor rusești. Constatarea instanței de fond că nu putea fi refăcută. Recurs pe motiv de contrazicere a acestei constatări și actele procesului. Motiv necorespunzător în fapt. Oferă unei cantități de sticlă care nu se putea utiliza din cauză că fabrica nu s'a putut restaura urgent. Justă aplicare a §. 503 p. 4 pr. civ. austriacă. (Deciziunea No. 1170-922).

SECȚIUNEA I. ARDEAL

Decizia 980/922 Ardeal Dosar No. 463/922

S'a luat în cercetare cererile de revizie a reclamanșilor Ion Vălușescu și soția și a intimaișilor Carol Tolvay și soția contra sentinței Curții de Apel Timișoara No. 1921 C. I. 516-22 în procesul intentat pentru radierea dreptului de proprietate și accesorii.

S'au prezentat reclamanșii asistați prin avocatul Dr. Aurel Valean, în baza procurii atașată la dosar, precum și intimatul C. Tolvay, asistat prin avocatul M. Alexandrescu, în baza procurii din dosar. După referatul Dlui Consilier. T. Radu s'au a cultat advocații pârșilor în susținerea și combaterea cererilor de reviziune, cerând și cheltueli, după care Inalta Curte a amânat pentru azi publicarea deciziunii, când a adus următoarea deciziune pronunțată în prezenta pârșilor mai sus arătată și a avocatului Dr. Aurel Valean.

Inalta Curte deliberând asupra molivelor cererilor de reviziune, prin care pârșile își expun plânsorile în următoarele.

I. Reclamanșii se plâng:

1. de greșita stabilire în fapt în urma omitere, audierei martorilor propuși, prin interogarea căroră s'ar fi deslășinuit operațiunile intimaișilor pentru înducerea în eroare a reclamanșilor;

2. nesocotire acelei împrejurări, că intimaișii la luarea în scris a contractului de vânzare, au contribuit cu rea credință doloasă, ca să se omită din contract stipulațiunea relativ la întreținerea reclamanșilor și anume cu scopul, că această stipulațiune, neconștinută fiind de contractul scris, și neputându-se altcum dovedi, ulterior să o poată eluda iar în urma acelei frauduloase procedări ar urma că contractul trebuie reziliat;

3. respingerea excepției de leziune enormă cu violarea normelor de drept, în urma greșitei stabiliri a valorii obiectului din contract cu socotirea echivalențului întreținerii și în urma greșitei stabiliri în fapt că reclamanșii în epoca vânzării au cunoscut valoarea adevărată a obiectului;

4. acceptându-se chiar menșinerea contractului și acest caz s'a stabilit greșit suma întreținerii la numai 200 lei lunar, pentru o persoană, făcând în actualele împrejurări speșele întreținerii pentru o persoană cel puțin 600 lei lunar;

5. violarea normei de drept material, conform căreia nu numai în baza unei învoiri și a unei dispozițiuni legale, ci și în urma unei dispozițiuni judecătorești se naște dreptul de intabulare în cărțile funduare; în fine

6. greșit nu s'au obligat intimaișii cel puțin la plățirea speșelor proporționale din proces.

II. Intimaișii se plâng:

1. de violarea regulii de drept prevăzută de §. ul 887 b), c) a și 2. greșita concluzie relativ la obligămențul de întreținere;

Având în vedere, că instanța de apel n'a stabilit și din materia de dovădă produsă în decursul procedurii rașional nici nu se poate stabili astfel de fapte, în urma căroră s'ar putea lua concluzia, că intimaișii cumpărători în mod fraudulos, delos ar fi contribuit prin vre'o altitudine a lor la acea, că datoria lor relativ la întreținerea pe viață a reclamanșilor vânzători să se omită din actul scris, intenșionând astfel cu speranța la lipsa dovezilor, dala început a i păgubi pe acești din urmă. Din contra

instanța de apel a stabilit în consonanță cu probele produse, că la redactarea în scris a documentului de vânzare n'a fost vorba de această îndatorire, deci nici reclamații vânzătorii n'au susținut, că intimații cumpărătorii s'au obligat și la întreținerea lor pe viață și astfel fiind, instanța de apel corect și fără violarea normelor de drept a luat concluzia juridică, că acceptând chiar îndatorirea intimațiilor în privința întreținerii reclamanților, peste prețul de cumpărare și peste dreptul de abitațiune, aceștia îi îndreptătește pe reclamanții care îndeplinesc acesteia îndatoriri, dară nici de cum rezilierea contractului.

Considerând, mai departe, că asemenea corespunde normelor de drept material și acel punct de plecare al instanței de apel că la stabilirea prestațiunii intimațiilor cumpărătorii, adică a prețului de cumpărare afară de prețul în numerar de 80.000 coroane, este a se socoti și echivalentul întreținerii reclamanților, precum și dreptul de abitațiune până la decedarea lor și evaluând astfel prestațiunea intimațiilor, valoarea acesteia în tot cazul întrece jumătatea valorii imobilului fixată în baza opiniei majorității experților în suma cea mai mare de 170.000 coroane, de unde rezultă și deducția corectă a instanței de apel, că în speță leziunea enormă nu subsistă.

Considerând, că și acea deducție în fapt corespunde materiei de dovadă, că reclamații au cunoscut valoarea reală a imobilului în chestiune în epoca vânzării și astfel fiind și deducția în materia de drept a instanței de apel și anume, că chiar subversând leziunea enormă, reclamații nu pot cere cu succes desfacerea contractului pe această bază, este corespunzătoare dispozițiilor prevăzute de § 935 c. c. a.

Considerând, că în astfel de împrejurări, toate circumstanțele înscrise detaliat în sentința instanței de apel, asupra cărora s'a propus încă procedură de dovadă din partea reclamanților, sunt evident irelevante pentru a decide în cauză și că în consecință nici prin omisiunea unei mai departe proceduri de dovadă nu s'a violat normele dreptului de procedură.

Că, așa dară în relațiunea celor de până aci expuse, plângerile reclamanților se află de nefondate. Cercetând apoi plângerile intimațiilor.

Având, în vedere, că explicațiunea adoptată de către instanța de apel, relativ la dispozițiunea §-lui 887 C. c. a și anume, că prin această dispozițiune nu se exclude dreptul părții contractante de a arăta că față de documentul scris, care anume a fost voința adevărată a părților contractante, — este corespunzătoare jurisprudenței stabilite cu atât mai adins, că intimații după facerea în scris a contractului au și satisfăcut în timp obligamentului lor de întreținere, deci dispozițiunea §-lui 887 C. c. a. nu s'a violat.

Având în vedere că instanța de apel în minișoară ponderare a probelor produse și a tuturor circumstanțelor ivite în proces a stabilit ca fapt că intimații cumpărătorii în legătură cu afacerea de vânzare cumpărare în chestiune pe deasupra prețului de 80.000 cor. în numerar și a cedării folosinței a 2 camere s'au obligat și la întreținerea reclamanților până la decedarea lor, iar în ce privește aprecierea materiei de dovadă, această instanță de apel a face cu propria-i înfățișare, pentru modul aprecierii

reviziunea nefiind admisibilă.

Considerând, că așa dară ambele plângeri conținute de cererea de reviziune a intimațiilor de asemenea sunt nebazate.

Revenind apoi asupra plângerilor de mai departe ale reclamanților.

Având în vedere că echivalentul întreținerii stabilit pentru o persoană în suma de 200 lei lunar în urma acelei constatări în fapt, prin reviziune net atacată, că părțile nu din vina reclamanților nu poartă conștient, corespunde opiniei conșistente a experților audiați, iar în privința aceia, că această opinie nu s'ar putea accepta nu revindică nici un motiv, dar și de altcum această sumă în vederea deosebită a acelei împrejurări că s'a judecat și pe timpurile trecute, când viața era mai estină, se află de suficiență pentru epoca când s'a adus sentința instanței de apel și pentru timpurile de până atunci de unde urmează că și plângerea reclamanților relativ la câștigul sumei de întreținere, e nebazată.

Considerând, de altă parte, că suma de întreținere judecată pentru reclamanți conform celor mai sus expuse formează o parte integrantă a prestațiunilor intimațiilor în prețul de cumpărare, la oală cu dreptul de locuință stipulat prin actul scripsal.

Considerând, că din acest act reiese neîndoelnic că intențiunea părților a fost, că prestațiunile stipulate pentru intimații cumpărătorii, încât n'au fost îndeplinite de către aceștia, să fie asigurate prin întabulare în cartea fundueră asupra imobilului vândut, după cum intimații, cumpărătorii și-au și dat expus învoirea pentru întabularea celor 60.000 cor. încă nesolvite și a dobânzilor de 4% după această sumă, precum și pentru întabularea dreptului de locuință asupra 2 camere; de unde urmează logic că această învoire este a se înțelege și relativ la întabularea întreținerii, constituind și aceasta întreținere o prestațiune încă neîndeplinită exact ca și prețul de cumpărare în numerar în suma restantă de 60.000 cor. dobânzile la această sumă și dreptul de locuință asupra 2 camere, constituind toate acestea la oală prestațiunea intimațiilor cumpărătorii, cu prețul de cumpărare.

Considerând, că astfel fiind, întreținerea judecată pentru reclamanți, rămâne, și aceasta a se asigura prin întabulare în cartea funduara asupra imobilului obiect de vânzare.

Considerând mai departe, că desii reclamanții, în privința rezilierii contractului și a radierei dreptului de proprietate întabulat pe seama intimațiilor, deci în partea mai esențială a acțiunii lor au pierdut procesul, totuși.

Având, în vedere, că intimații și îndatorirea de întreținere în cursul procesului mereu au contestat-o, și că în consecință acestei contestări a fost nevoie aproape de întreaga procedură de dovadă efectuată, și că în privința intervenției procesul pentru reclamanți a fost urmat de succes, de unde rezultă, că în sensul dispozițiilor § 426. P. c. spesela procesuale ale reclamanților în mod proporțional trebuie restituite.

Pentru aceste motive în numele legii. Instanța Curții admitând în parte, cererea de reviziune a reclamanților, înaintată contra sentinței Curții de Apel Timișoara Nr. 1921. C. I. 516—22. strămută acele părți ale acestei sentințe, prin care cererea reclamanților pentru asigurarea ipotecară a între-

finerei s'a respins și prin care spesele din proces s'au compensat reciproc și autoriza reclamanții, că în baza acestei sentințe să ceară autorități funduare competențe în tabularea pe seame lor a dreptului de ipotecă a sumei lunare de întreținere de câte 200 (două sute), la o altă 400 (patru sute) lei, asupra imobilului obiect de vânzare conținut de către funduara a comunei Băile-Herculane Nr. 36. și obligă pe intimaji ca în 15 zile sub urmările execuțiunii să solvească reclamanților în spese de proces și reviziune suma proporțională de 5000 (cinci mii) lei, — iar în celelalte nu admite cererea de reviziune a reclamanților, precum nu admite nici cererea de reviziune a intimajilor, înaintată contra susmenționatei sentințe a Curții de Apel Timișoara.

Data și citită în ședință publică azi 3 Octombrie 1922.

Decizia No. 961/922 Ardeal Dosar No. 1119/921

S'a luat în cercetare petitul de reviziune prezcutat de intimajii Hugo Altmanu și soția contra sentinței tribunalului din Alba-Iulia de sub No. b. a. 988/10—1920 în procesul intentant de reclamanțul „Soimul” instituit de credit și economii pentru pretențiunea de 82070 cor. 46 fileri și accesorii.

După referatul Dlui Consilier Dr. I. Nemet.

Considerând, că tribunalul ca for apelativ a stabilit, că copiile cerute dela cartea funduara nu sunt contestate, deci ca copii autentice trebuie luate în conziderare în acea privință, că textul referitor la competența și atribuțiunea judecătorei de ocol este identic cu textul original, prin urmare reclamantul a satisfăcut condițiunea prescrisă în § 1 punctul 2 aliniatul a 1. procedura civ; iar replica fiind tardivă n'a putut fi luată în socotință.

Pentru aceste motive. În numele legii. Inalta Curte nu admite cererea de reviziune prezentată de intimajii Hugo Altmanu și soția contra sentinței tribunalului Alba-Iulia de sub No. c. a. 988/10—920.

Data și citită în ședință publică azi la 30 Octombrie 1922.

Decizia No. 930/922. Bacovina Dosar No. 887/922.

În cauza succesiunii după Alexia Gerosvski și Kenia Gerovska ambii prin mandatarul Dr. David Engler din Cernăuți.

S'a luat în cercetare recursul în reviziune a lui Ușer Sternberg și Venyamia Engler din Cernăuți în contra hotărârei Tribunalului Cernăuți din 17 Februarie 1922 R. IV 76—22 prin cere desființându-se hotărârea judecătorei Cernăuți din 5 Ianuarie 1922 A. XX 341—13 aprobaoare contractul de vindere privitor la imobilul înscris în reg. fonciar Cernăuți fasc. 2191 încheiat între reprezentanții succesiunii ca vânzători și între recurenți ca cumpărători s'a retrimis dosarul instanței I pentru a da o nouă hotărâre după ascultarea curatorului moștenitorilor legitimari.

După referatul Dlui Consilier Dr. E. Mandicevski.

Curtea deliberând. Asupra unicului motiv de recurs în reviziune dezvoltat în sensul greșitei aplicări a dispozițiunilor din paragraful 784 ș. u. al cod. civ. cum și ale decretelor din 31—I—1844. No. 781. col. leg. jud. și 27—III—1847 No. 1051 col. leg. jud. când instanța de recu neîuând bine în seamă că moștenitorul legitimar nu are decât un drept la plata în numerar a pretențiunii sale, i-a admis un

interes legitim la hotărârea în cursul lichidării succesiunii asupra unor anume lucruri — adică asupra imobilului care aparțin masei succesoriale și prin urmare a declarat ca inadmisibil recursul făcut de curatorul moștenitorilor legitimari în contra vânzare după audierea și a moștenitorilor legitimari.

Luând în seamă următoarele considerente:

Conform cu dispozițiunea paragrafului 727 din cod. civ. are loc succesiunea legitimă în parte, dacă defunctul, care făcând declarațiunea sa de ultimă voință n'a lăsat partea cuvenită acelor persoane, cărora trebuia să le lase o porțiune de moștenire în puterea legii, și între care se socotesc în virtutea paragrafului 763 din cod. civ. copii și în lipsa lor părinți defunctului. Aceste persoane sunt precum reese clar din dispozițiunea paragrafului 764 din cod. civ. moștenitori în sensul legal, deci dănsese nu primesc decât porțiunea legitimă numindu-se moștenitori legitimari.

Nu există nici o îndoială că Roman Gerowski și Alexie Gerowski ambii copii legitimi ai defunctei Alexia Gerowska și excluși dela moștenire prin testamentul făcut de lăsațoarea de moștenire sunt a se considera ca moștenitori legitimari nefiind îndeolnic stabilit, că dânsii ar fi renunțat la porțiunea legitimă ce rezervă legea, și fiind cert că curatorul instituit pentru apărarea drepturilor acestor persoane absente a valorificat în instanța succesorală dreptul lor la porțiunea legitimă ceea ce corespunde dispozițiunii paragrafelor 774 și 775 din codul civil.

Reese, că și Roman Gerowski cum și Alexie Gerowski la lichidarea succesiunii după defuncta lor mamă Alexia Gerowska sunt a se considera ca moștenitori în sensul legal.

Dânsii sunt deci în sensul paragrafului 547 asemenea chemați să reprezinte pe defuncta cu privire la moștenirea, ce le-a fost revenit și lor deși numai în virtutea legii și într'un mod restrâns. Ei vor și participa la lichidarea sarcinilor lăsamântului în afară celora impuse prin dispozițiunea în ultimă voință (paragraful 787 c. c.) în special și ale tuturor datorilor socotindu-se porțiunea legitimă după activul net al lăsamântului.

Conform cu dispozițiunea paragrafului 550 cod. civ. se consideră mai mulți moștenitori cu privire la dreptul lor comun de moștenire ca o persoană unitară cât timp durează lichidarea succesiunii. Nedistingând legea între moștenitorii legitimi și cei testamentari și neexceptându-se nici moștenitorii legitimari urmează că și aceștia cât timp durează lichidarea succesiunii formează împreună cu moștenitorii testamentari aceeaș persoană unitară ce reprezintă lăsamântul.

Interesul lor la orice schimbare a lăsamântului în cursul lichidării succesiunii este deci evident. Nu atinge în nimic, că conform cu decretul din 31/1—1844 No. 781 din col. leg. jud., moștenitorul legitimar în virtutea paragrafului 784 cod. civ. nu poate să pretindă o parte proporțională din anume lucruri mobile și imobile ce aparțin lăsamântului ci numai valoarea porțiunii sale în numerar socotită după evaluarea făcută în justiție.

Căci decretul menționat s'a dat în explicarea dispozițiunii paragrafului 784 cod. civ., care privind modul de a determina și socoti porțiunea legitimă (vezi intitulatura paragrafului 784 c. c.) se referă numai la eșirea moștenitorului legitimar din dezvoltășia

amendă Curtea de Apel din Timișoara Senatul Cri- în care dânsul a intrat cu chemarea lui ca moștenitor și acceptarea acelei chemări.

Asfel se explică și decretul din 27 Martie 1847 No. 1051 din col. leg. jud., care îndrituiește pe moștenitorul legitimar a cere socoteli asupra porțiunii proporționale ce i se cuvine de la momentul morții lășătorului de moștenire până la atribuirea efectivă a porțiunii sale legitime.

Referindu-se acest decret la dispozițiunile paragrafelor 830 și 837 eclara concepția legiuitorului a considera și moștenitorii legitimi până la atribuirea porțiunilor legitime, ca copărtași a întregii mase succesoriale, care până la esirea lor din devălmășie se consideră ca nu bun comun între ei și moștenitorii testamentari, cu toate că drepturile lor pe viitor adică în epoca esirei lor din devălmășie vor fi evaluate și plătite în numerar.

Urmează din aceste explicații juridice că fiind moștenitorii legitimi Român și Alexia Gerowski copărtași în devălmășia existentă cu moștenitorii testamentari Gh. Xenia Gerowski privitoare la masa succesorală a mamei lor Alexia Gerowska o schimbarea în acea masă prin vânzarea imobilului aparținând masei și înlocuirea lui cu prețul de vânzare nu se putea face decât numai cu consimțământul moștenitorilor legitimi și aceasta cu atât mai mult că având ei conform cu dispozițiunea paragrafului 784 din cod. civ. dreptul a cere și a fi față la evaluarea lucrurilor, ce aparțin masei succesoriale, în epoca atribuirii porțiunii lor legitime, deci și a imobilului făcând fără participarea lor, se influențează mult ba chiar poate să fie de tot ridicat când, transmis fiind imobilul în proprietatea și posesiunea legitimă a unei terțe persoane evaluarea efectivă a aceluiași imobil în constatarea călmei porțiunii legitime ulterior vânzării nu s'ar mai putea face.

Parerea juridică a instanței de recurs e 'deci de tot exactă și cu privire la acel fondet de vedere conform căruia s'a atribuit moștenitorilor legitimi resp. reprezentantului lor legal dreptul la recurs în contra hotărârei instanței I. luate fără audierea anterioară a acelor moștenitori.

Vânzarea imobilului, ce aparține masei succesoriale fără consimțământul și fără participarea moștenitorilor legitimi e lipsită de condițiunile legale pentru valabilitatea, ea e de la început nulă și de nul efect și nu poate constitui titlul just pentru înscrierea cumpărătorilor în registrul fonciar chiar dacă contractul respectiv a fost prevăzut cu clauzula de aprobare din partea instanței succesoriale.

Recursul în reviziune nefondat deci nu se putea admite.

Pentru aceste motive, Curtea decide, Recursul în reviziune nu se admite.

Data și citită în Camera de Consiliu azi la 29 Septembrie 1922.

Decizia No. 931—922 Bukovina Dosar No. 1662—922

În cauza fonciară privitoare la imobilul din fasc. 2191. a registrelor fonciare ale orașului Cernăuți.

S'a luat în cercetare recursul de reviziune a lui Uscher Sternberg și Benjamin Eigel din Cernăuți în contra hotărârii Curții de Apel Cernăuți din 7 Martie 1922 R. 38—22—5 prin care schimbându se hotărârea tribunalului Cernăuți din 20 Ianuarie 1922 T. gb. No. 131—22 s'a respins cererea de intabulare a lui Uscher Sternberg și Benjamin Engel.

După referatul Dlui consilier Dr. E. Mandicevschi. Curtea deliberând asupra unicului motiv de recurs în reviziune desvoltat în sensul greșitei aplicări a legii, în dispozițiunile §§-ilor 714 și 785 din cod. civ. și ale decretului din 31 Ianuarie 1844 cum și în sensul greșitei aplicări a dispozițiunilor legii fonciare, când instanța de recurs a luat hotărârea pe o bază mai largă decât cea supusă, cognițiunei instanței întâi, fără a lua în seamă că fiind înscrierea formal legală, chiar nulitatea titlului de înscriere nu se putea valorifica cu succes decât numai pe cale de judecată ordinară.

Considerând, că stabilindu-se prin deciziunea coincidentă a acestei înalte Curți dată cu No. 930—922 în cauza succesiunii după Alexiu Gerowska din Cernăuți ca nul contractul de vindere cu data Cernăuți din 5 Ianuarie 1922 împreună cu declarațiunea adițională din 19 Ianuarie 1922, actele ce formează titlul înscrierii proprietății recurenților în fasc. 2191 a reg. fonc. din Cernăuți, apărute în prezentul recurs în reviziune.

Considerând, că nulitatea acelor acte există chiar dela început, deci și în epoca dărei hotărârei instanței întâi neobservată fiind de acea instanță.

Considerând mai departe că nulitatea actelor, care reese neîndoialnic din dosarele acestei înalte Curți se ține ca notoriu la aceeași Curte, deci trebuie luată în seamă din oficiu.

Considerând, că așa fiind examinarea dacă Curtea de Apel cu, sau fără îndreptățire legală a cerut judecătoria din Cernăuți dosarul succesiunii după Alexia Gerowska cu No. 17 XX 341—18 supunând constatările făcute din acel dosar hotărârei asupra unei cereri de intabulare venite la ea în cursul instanțelor, nu mai are loc, și că nepulându-se deci face restabilirea înscrierii făcute pe baza unui act nul, nici recursul în reviziune nu se mai poate admite.

Pentru aceste motive, Curtea decide, În numele legii. Recursul în reviziune nu se admite.

Data și citită în Camera de Consiliu azi 29 Septembrie 1922.

SECȚIUNEA III.

Decizia No. 1211—922. Ardeal Dosar No. 1904—922

S'a luat în cercetare recursul făcut de Arentz Francisc în contra deciziei No. Mon. 389/4—921 a Curții de Apel din Timișoara în proces cu Ministerul de Finanțe.

În lipsa recurenților, care conform legii s'a citat.

S'a prezentat Ministerul de Finanțe prin D-l Avocat Elefterie Rădulescu.

S'a ascultat raportul făcut în cauză de D-l Consilier Al. Peretz.

D-l Avocat Elefterie Rădulescu, cere declinarea competenței a acestei secțiuni și trimetera afa- cerei spre judecare Secția II a, a acestei înalte Curți, întru cât este de competența sa.

D-l Procuror Silviu Pop pun aceleași concluziuni. Curtea deliberând:

Având, în vedere că Arentz Francisc, prin actul de acuzațiune al parchetului, a fost trimis în judecată Tribunalului de Timișoara, pentru faptele prevăzute și pedepsite de art. 192 și 196, din legea generală a Vămile; că tribunalul, condamnând, în virtutea acestor texte de lege pe inculpat, la una mie lei

minal prin decizia M. 589/4/21 atăcată de recurs a confirmat sentința primelor judecătorești;

Având, în vedere că în conformitate cu dispozițiile art. 122 din legea generală a Vănilor, acțiunea publicată la care dă loc un fapt pedepsit cu închisoare este cu totul independentă de urmărirea pentru amenzi și se exercită de Ministerul public, fără nici un amestec al Administrației Vănilor, iar infracțiunile sunt trimise înaintea instanțelor corecționale de drept comun, care îl judecă după regulile procedurii penale; că în baza acestui text de lege asemeni acțiunii nu intră în cadrul dispozițiilor art. 5 § III al. 2) din legea pentru Curtea de Casație și Justiție, dar sunt prevăzute de paragraful II al. a) al aceluiaș articol cari le dă în judecată sentinței a II-a; că așa fiind Curtea urmează să-și depline competența de a judeca această afacere. Pentru aceste motive.

Curtea în numele legii, decide:

Declină competența de a judeca recursul și trimite afacerea secțiunii a II-a spre a o judeca.

Dată și pronunțată în ședință publică astăzi 8 Septembrie 1922.

Decizia No. 1227—922 Ardeal Dosar No. 826—921

S'a luat în cercetare recursul făcut de Francisc Kaseritz în contra hotărârei No. 322—1920 a Comisiunii de reclamare pentru impozitele asupra averii și veniturilor din Careii-Mari.

În lipsa părților care conform legii nu s'au citit.

S'a ascultat raportul făcut în cază.

Văzând că termenul s'a afișat conform legii. Deliberând. Asupra motivelor recursului:

1) Că impozitele s'a stabilit față de recurent pentru o prăvălie care nu este a sa ci a soției lui Ignășie Kasoritz — recurentul afirmă că el nu este coproprietar la firmă ci numai prepusul firmei.

2. Că recurentul nu a încredințat pe minorul Ignaz Frank să-l reprezinte la desbaterile comisiei de reclamare.

3. Că comisiunea de reclamare nu avea modalitatea să știe că recurentul a realizat s'au nu profit din călătoria sa la Buda-Pesta că nu a realizat venit deci impozitarea sa pe acest titlu este nefondată.

Curtea văzând din adresa Administrației financiare că impozitul prescris este fixat și se va încasa dela firma „Urmașii lui Berneat Klein” care a fost citată în regulă la desbaterea și că la acea desbatere firma a trimis un mandat cu procură în regulă constatată că motivele de sub No. 1 și 2 sunt nefondate.

Văzând apoi că nici ca mandat recurentul nici firma deși provocată — nu a dat declarațiunea obligată asupra veniturilor imposabile, și că în recurs recurentul se mărginește la afirmațiuni și negări de caracter general — ne invocând nici o dovadă apreciabilă considerând de altă parte că stabilirea hotărârei atacate sunt bázate pe date oficiale și cunoștință personală a membrilor comisiei — că deci motivele hotărârei sunt legale.

Constată că și al 5-lea motiv al recursului este nefondat. Astfel fiind Curtea, în numele legii. Respinge recursul.

Dată în Camera de Consiliu astăzi 12 Septembrie 1922.

Decizia No. 1242—922. Ardeal Dosar No. 543—922

S'a luat în cercetare recursul lui Francisc și Ștefan Böszörményi în contra sentinței No. Mon 1834—3—921 a Tribunalului din Satu-Mare cu data din 25 Iunie 1921.

În lipsa părților care conform legii s'au citat. S'a ascultat raportul făcut de Dl dr. Gh. Nedici consilier.

Al. Procuror Silviu Pop ceru respingerea recursului.

Curtea, Deliberând, în numele legii.

Având în vedere că recurenții au fost condamnați prin decizia Regiei Monopolurilor Statului, Direcția Regională Cluj sub No. 575—921 la 10.000 lei amendă pentru contravenție la legea asupra administrării și exploatarei Monopolurilor Statului; că în contra acestei deciziuni comdamași făcând Apel Tribunalul din Satu-Mare prin sentința No. 1834—3—921 a respins cererea apelanților de a li se asculta martorii propuși respingând în fond și apelul.

Având în vedere că recurenții susțin prin recursul lor falsitatea constatărilor procesului verbal întru cât recunoașterile se arată că s'au făcut nu sunt adevărate.

Având în vedere că conform dispozițiilor articolului 31, de legea Monopolurilor Statului partea care va voi să uzeze de calea falșului va trebui sub pedeapsă de a pierde acest drept să declare aceasta prin cererea de apel.

Având în vedere că prin cererea de apel recurenții nu au făcut această declarație și nici nu au arătat mijloacele pentru susținerea falșului, de oarece martori indicași în petiția de apel au fost propuși pentru dovedirea altor fapte nu pentru falsitatea recunoașterilor de care s'a luat act în procesul verbal. Că recurentul neconformându-se artic. 31 instanța de fond a fost îndreptățită pe baza procesului verbal să respingă apelul astfel că motivul invocat trebuie respins.

Având în vedere celelalte motive, invocate de recurent întemeiate pe necunoașterea limbii române sau pe nesemnarea procesului-verbal nu pot conduce la casarea sentinței fiind motive de formă neprevăzute de lege sub pedeapsa de nulitate.

Pentru aceste motive, Curtea, Respinge recursul.

Dată în ședință publică astăzi 13 Septembrie 1922.

Decizia Nr. 1260—922. Ardeal Dosar Nr. 1528—922.

S'a luat în cercetare recursul lui Ladislau Baiba în contra deciziunii Nr. 1508—922 a secretariatului general de interne din Cluj.

În lipsa părților cari n'au fost citate.

S'a ascultat raportul făcut în cauză de Dl Consilier Dr. C. Crăciunescu.

Văzând că termenul s'a afișat conform legii.

Curtea deliberând. Asupra motivelor de recurs:

1. Că timpul de serviciu și procentele de pensie sunt greșit calculate.

Curtea, cercetând dispozițiunile atacate ale deciziunii, constată că atât timpul de serviciu, cât și procentele pensiunii sunt stabilite cu respectarea normelor legale;

Că deci acest punct al recursului și de altfel nemotivat în recurs este nefondat;

2. Că prin faptul că ajutorul de război nu s'a calculat la baza penziunii recurentul ar fi dăunat;

Curtea constată că ajutorul de război în sensul

normelor de pensiuine în vigoare nu poate fi calculat în suma salariului în baza căruia pe stabilește pensiuinea ca deci și acest motiv este nefondat.

3. Cere să fie repus în serviciu fiindcă numai forțat de superiori a cerut pensionarea sa și pensiuinea este nesuficiență pentru trai;

Curtea având în vedere că recurentul în baza art. 2. al decretului l.u. a Consiliului Dirigent din interes de serviciu a fost scos la pensiuine și considerând că judecarea legalității pensionarilor făcute în baza acestui decret nu este competența acestei Curți.

Pentru aceste motive, Curtea, în numele legii, respinge recursul.

Data în camera de Consiliu azi 15. Septembrie 1922.

Decizia No. 1194—922 Ardeal Dosar No. 1020—22

S'a luat în cercetare recursul făcut de Francisc Müller în contra sentinței Tribunalului Timișoara No. 4099—21 din 16 Februarie 1921.

S'a prezentat recurentul prin Dl. Avocat Dr. S. Acher și Ministerul de Finanțe prin Dl. avocat Ef. Rădulescu.

S'a ascultat raportul făcut în cauză.

Dl. Avocat Rădulescu a cerut respingerea recursului cu tardiv.

Curtea Deliberând Având în vedere că Francisc Müller a fost supus prin decizia Ministerului de Finanțe Direcția Vama No. 97707—920 la amendă și la confiscarea mărfurilor pentru contravențiunea prevăzută de art. 193 din legea generală a vămilor. că în contra acestei decizii, făcând apel, Tribunalului din Timișoara prin sentința No. 4094—21 l-a respins ca întârziat, pentru că copia după deciziunea Ministerului fiind afișată la 20 Septembrie 1920, apelula fost primit la Tribunal la 30 Septembrie 1920.

Având în vedere că recurentul a susținut că a făcut apelul în termen, dar că numai din cauza postei prin care l-a trimis a sosit târziu la Tribunal, astfel că trebuind ca să jină seamă de data când regulat urma să afungă la abstenanței, când l-s'a respins apelul.

Având în vedere că conform dispozițiilor art. 67 din legea asupra monopolurilor statului; apelul se îndreaptă la Tribunalul, în circumscripția căruia s'a săvârșit contravențiunea, că prin urmare singura dată de care trebuie să se țină seamă pentru calcularea termenului de Apel, este cea a înregistrării lui la Tribunal, întrucât legea nu face nici o distincțiune, între cazul când el a fost trimis prin poștă s'au prezentat altfel, că așa fiind Tribunalul făcând o justă aplicațiune a articolului 67 din lege, recursul urmează a fi respins ca nefondat.

Curtea, în numele legii, respinge recursul. Data în ședință publică azi 5 Septembrie 1922.

Decizia No. 1170—922. Secțiunea III Dosar No. 544—922.

În procesul lui Abraham Schlecker procurațiunea avocatului dr. Weich în Cernaui în contra Galizisch Bukovinaer Zucker Industrie Aktiengesellschaft în Prezworsk prin avocatul dr. Schifter în Cernaui pentru 53.398 coroane 60 heleri.

S'a luat în cercetare reviziunea reclamantului în privința deciziei Curții de Apel Cernaui din 28 Februarie 1921. Bc. 483—20. prin care s'a respins apelul reclamantului și s'a confirmat sentința Tribu-

naiului Cernaui di 14 Maiu 1920 Cg. III. 24—20—6.

Curtea deliberând asupra motivelor de reviziune.

1. Recurentul învoacă motivul de contrazicere cu actele procesului (paragraful 503. p. 3. proc. civ.) Tribunalul a făcut constatarea, că fabrica de zahar a părâței în urma celor două invaziuni ale armatelor rusești din toamna anului 1914, a devenit improprie pentru exploatare când la 14 Decembrie 1914 s'a sistat furnizarea sfeclei. Curtea de Apel adoptă această constatare redactând-o astfel, că fabrica a suferit atari păgube, în cât numai putea fi refăcută pentru a funcționa. Recedantul se plânge, că această din urmă constatare în redactarea Curții de Apel n'a fost făcută de Tribunal, ar fi altceva de cât ceea ce a constatat Tribunalul. De altfel, spune recurentul constatarea redactată de Curtea de Apel nici nu putea să fie făcută; pentru că ar fi în contrazicere cu ceea ce au depus martorii, de vreme ce martorii n'au declarat, că fabrica nu se putea restaura.

Inexact. În deosebi martorul Iosif Maixner a spus, că toate transmisiunile au fost furate, iar martorul Maximilian Zadeu a spus că i a dat de grije reclamantului, să nu mai aducă sfecle, pentru că deja sfecle, care se află în curtea fabricii, putrezește. Odată ce toate transmisiunile cemas existau, evident, că activitatea fabricii nu putea fi restabilită, ca să funcționeze într'un timp sproprieat. Nu există deci contrazicerea relevată de recurent între constatarea făcută în redactarea Curții de Apel și între actele procesului. Dar constatarea aceasta nici nu este în escută alta, de cât cea a Tribunalului căci și Tribunalul identifică încetarea activității cu nimicirea fabricii.

2. Dar recurentul mai învoacă și gresită aplicațiunea a legii (paragraful 503. p. 4. proc. civ.). Art. 13. al așa numitei oferte din 23 Martie 1914, prevede că părâta nu este obligată să ia în primire sfecle, dacă fabrica va fi nimicită în urma unui războiu. Faptul, că, fabrica în urma invaziunilor rusești, a devenit improprie pentru exploatare, nu este identic, argumentează recurentul, cu nimicirea fabricii, pentru că la începutul războiului în anul 1914 se puteau încă cu locui piesele mașinelor.

Și acest motiv este neintemeiat. În tot cazul, cum bine spune Curtea de Apel, în urma războiului transmisiunile ca să amintim numai aceste, pentru că martorul le remarcă nu se puteau obține într'o cantitate atât de mare, cum era nevoie. Lucrul este de notorietate publică traficul din țările de vest ale fostei monarhii se făcea numai cu mare în conjur, mare greutate și mari întârzieri. Apoi să nu se uite, că fabrica era vreme îndelungată în imediată apropiere a frontului. În fine trebuie avut în vedere, că restaurarea ar fi trebuit făcută urgent, pentru ca să se poată utiliza sfecle din anul 1914, iar atunci când s'a sistat furnizarea, era deja mijlocul lune, Decembrie 1914.

Astfel nu se poate spune, că instanțele inferioare ar fi aplicat greșit legea, când au interpretat sus și sa dispoziție din contract astfel, că au considerat fabrica ca nimicită.

Obligă pe reclamantul Abraham Schlecker să plătească părâței suma de 300 lei cheltueli de a treia instanță în termen de 14 zile sub urmările execuțiunii silită.

Data în camera de Consiliu astăzi 4 Septembrie 1922.

Informațiuni.

Colecție de Legi speciale pentru Ofițerii de poliție judiciară de Const. Gh. Filipescu Consilier la Curtea de Apel Cluj și *Maior de jandarmi A. Panaitescu* Editura „Tipografia și Ibrăria Românească” Societate pe acțiuni. Oradea Mare. 1922.

De o netăgăduită utilitate pentru *auxiliarii parchetelor, procuraturi și secțiile penale ale tribunalelor și Curților de Apel din Ardeal*, Colecția d-lor *Filipescu și maior Panaitescu* conține 42 de legi penale extinse în teritoriile alipite al Ardealului. Abia apărută prima ediție este aproape epuizată ceace denotă absoluta utilitate a acestei cărți pentru juristi.

Harnicii ei autorii lucrează la o a doua ediție complectată cu legile modificate ca aceea a speculei și altele apărute în ultimul timp.

O recomandăm cu bucurie juriștilor noștri și constatăm cu mândrie că unificarea legislativă face progrese repezi în România Mare.

Un răspuns. Domnului Primnotar Pecica rom. Cu privire la întrebarea ce ne adresează: dacă *legea unificată a avocaților se aplică* or nu în tot cuprinsul țării, înainte ca regulamentul ei de aplicare să fi apărut, i-se răspunde:

Alăt cererea ce adresează redacției cât și copia de pe cererea avocaților din Pecica privitoare la neamestecul altor persoane decât avocații pentru confecționarea și înaintarea forurilor judicătorești a ori căror acte acțiuni, petițiuni etc. ca și rezolvarea acestei cereri de către tribunalul Arad.

Au fost înaintate de către noi forului judecătoresc competente: D-lui Președinte al Curții de Apel Timișoara. Rezolvarea sperăm că se va trimite direct prin tribunalul Arad.

Ministerul Justiției Directoratul General Cluj,

No. 12198/1923 Just. I.

Circulară

către toate instanțele Judecătorești

Direcțiunea Generală a Contabilității Ministerului ne comunică sub No. 26088 dela 26 Mai 1923 următoarele:

„Consiliul Miniștrilor, prin jurnalul No. 891 încheiat în ședința dela 7 Mai 1923, a fixat indemnitățile, ce urmează a fi servite cu începere dela 1 Iunie 1923, întregului personal al Statului, ce se va deplasa ori delega, cu executarea diferitelor însărcinări, în interesul serviciului.

Vă înaintez aci alăturat, în copie jurnalul menționat și Vă rog să priveghiați, ca dispozițiunile sale să fie urmate întocmai în ocaziunile, ce vi se vor prezenta.

După-cum se vede în afară de diurna fixată, se va mai plăti numai cheltuielile făcute cu transportul, adică acelea cu trenul ori cu trăsurile, acolo, unde

localitatea de destinație este depărtată, p. Ministru, Ioan Bottez, ss. Director General: ss. Garoescu.”

Anexa acelei adrese are textul următor:

„Copie după jurnalul Consiliului de Miniștri No. 891—1923.

JOURNAL:

Consiliul Miniștrilor în ședința dela 7 Mai 1923: Luând în deliberare referatul D-lui Ministru de Finanțe sub No. 21146—1923 și având în vedere motivele expuse într'insul,

DECIDE:

Se fixează cu începere dela 1 Iunie indemnitățile de deplasare pentru întreg personalul Statului în modul următor:

Pentru personalul inferior de serviciu	Lei 50 pe zi
„ de serviciu cu specialitate	„ 60 „ „
„ funcționar cu salariu până la 800 Lei	„ 80 „ „
„ „ „ „ dela 801—1300 Lei	„ 100 „ „
„ „ „ „ 1301—1850 „	„ 150 „ „
„ „ „ „ peste 1850 Lei	„ 200 „ „

În aceste sume intră, ca și în trecut, cheltuielile de hotel, masă, trăsuri la gară și în oraș, hamal etc.

(ss) Ion Brătianu (ss) Nistor
(ss) Vintilă Brătianu (ss) I. Inuleț
(ss) I. Duca (ss) Ch. Mărzescu
(ss) Aurel Cozma (ss) General Moșoiu

În baza acestora — având în vedere lefurile bugetare ale magistraților, funcționarilor de greață și de cancelarie, cum și ale oamenilor de serviciu și gardieni fixate pentru Ardeal în actualul buget — constatăm, că aceste diurne urmează a se plăti în Ardeal — până la alte dispozițiuni — cu începere dela 1 Iunie 1923 după tabloul următor:

Clasa	Gratul	I magistrați		II funcționarii instanțelor judecătorești		III funcționari sedriilor orfanale	
		Leafa bugetara	Diurna	Leafa bugetara	Diurna	Lf. buget.	Diurna
		Lei	Lei	Lei	Lei	Lei	Lei
III	—	3700	200	—	—	—	—
IV	—	3700	200	—	—	—	—
V	1.2	3300	200	2000	200	—	—
	1	3200	200	1800	150	1150	120
VI	2	2600	200	1650	150	1050	120
	3	2500	200	1500	150	950	120
VII	1	2000	200	1350	150	900	120
	2	1900	150	1250	120	850	120
VIII	3	1800	150	1150	120	750	80
	1	1850	150	1050	120	700	80
IX	2	1550	150	950	120	650	80
	1	—	—	900	120	550	80
X	2	—	—	850	120	500	80
	1	—	—	750	80	450	80
XI	—	—	—	650	80	350	80
manipulanți, copesti, diurnisti, cancelisti, auxiliari		—	—	400—550	80	—	—
gardien, aprozi		—	—	250—350	50	200-300	50

p. Ministru:
ss. Papp

LEGE

pentru

Infranarea și reprimarea speculei ilicite

(Promulgată sub Nr. 3170 dela 16 Iunie 1923 și publicată în Monitorul Oficial Nr. 59 din ziua de Duminică 17 Iunie 1923.)

CAP. I

Dispozițiuni preliminare

Art. 1. — Nimeni nu poate stabili prețuri maxime de vânzare decât în cazurile și condițiunile determinate prin legea de față.

Art. 2. — Consiliile comunale sau comisiunile interimare fixează prețuri maxime de vânzare asupra următoarelor articole: pâine, făină de grâu, de seacă și porumb (mălai), carnea, peștele, untura de porc, lapte, precum și asupra oricăror altor obiecte de prima imediată și generala necesitate calificate ca atare printr'un jurnal al consiliului de Miniștri.

În comunele urbane fixarea prețurilor maxime pentru articolele menționate în alineatul precedent este obligatorie.

Fixarea prețurilor maxime de vânzare se face luându-se avizul atât a unui reprezentat al consumatorilor numit de prefectul de județ dintre președinții asociațiunilor locale ale funcționarilor publici sau pensionarilor publici, cât și a unui negustor care are firma înscrisă pentru articolul asupra căruia se fixează prețul maxim de vânzare.

Negustorul va fi desemnat de Președintele Camerei de Comerț, în orașele unde nu există camere de comerț deasemenea se va face de către organizațiunile locale negustorești.

Consiliile comunale sau comisiunile interimare vor fixa de asemenea tarife pentru transporturi, hoteluri, hanuri, restaurante, ospătării și băi.

În stațiunile balnare sau climatice din comunele rurale fixarea tarifelor pentru: băi, hoteluri, hanuri, locuințe ce se închiriază pe timpul sezonului, restaurante și ospătării se va face de către Ministerul Industriei și Comerțului.

Dacă prețurile maxime de vânzare pentru mărfurile sau alimentele prevăzute în alineatul I. a acestui articol n'au fost stabilite în comunele urbane de către autoritățile comunale, Ministerul de Industrie și Comerț este dator să fixa din oficiu.

Art. 3. — Prețurile maxime și tarifele sunt obligatorii numai după publicarea lor prin ordonanțe ce vor fi revăzute de autoritatea care le-a instituit cel puțin din lună în lună. Aceste ordonanțe vor fi aduse la cunoștință generală printr'o cât mai largă și mai înaltă publicitate arătându-se și autoritatea care le-a emis.

Ordonanțele vor fi obligatorii după 24 ore de la fixare și rămân mereu în vigoare până la modificarea sau abrogarea lor expresă care va fi adusă la cunoștință generală fiindu-se seamă de dispozițiunile precedente ale acestui articol.

Se exceptează ordonanțele prin care sau fixat prețuri maxime de vânzare pentru articolele prevă-

zute de alineatul I. al articolului 2 și care rămân în vigoare cel mult o lună de la afișarea lor.

După trecerea acestui termen ele nu mai sunt obligatorii dacă n'au fost reînnoite în conformitate cu dispozițiunile articolului 2 și 3.

În contra ordonanțelor prin care s'au stabilit prețuri maxime de vânzare sau tarife ori cine va putea face apel la Ministerul de Industrie și Comerț în termen de 10 zile libere de la afișarea ordonanței.

Ordonanțele atăcate prin apel rămân însă în vigoare până la modificări lor de către acest Minister.

În cazul când Ministerul de Industrie și Comerț modifică în totul sau în parte asemenea ordonanțe. Primăriile respective aduc de îndată la cunoștință generale aceste modificări prin emiterea unei no- ordonanțe.

Art. 4. — Pentru mărfurile și alimentele ne cuprinse în articolul 2 dar care formează obiectul unor operațiuni curente comerciale producătorii sau importatorii direct din străinătate își vor fixa prețul de vânzare în rapori cu cheltuielile de producție sau cu prețul de cost, la care vor adăuga câștigul legiții determinat de concurența liberă și naturală a comerțului.

Ministerul de Industrie și Comerț după o prealabilă cercetare va avea însă dreptul să fixeze prețuri maxime de vânzare și pentru aceste articole în cazul când producătorul sau importatorul prin prețurile prin care le a cerut și obținut a depășit câștigul rațional ce i se cuvine din exercitarea normală și regulată a unei profesii industriale sau comerciale.

În acest caz Ministerul Industriei și Comerțului va specifică care anume mărfuri sau alimente vor fi supuse acestui regim excepțional și-i va arăta localitatea unde se aplică deciziunea sa cât și durata acestei deciziuni.

Consiliul de Miniștri după propunerea Ministerului de Industrie și Comerț va putea reglementa desfacerea oricăror obiecte de strictă necesitate calificate ca atare printr'un jurnal al Consiliului fie că ele sunt produse în țară fie că sunt importate; fixând la nevoie și prețuri maxime de desfacere. Acei ce vor contraveni dispozițiunilor fixate de Consiliul de Miniștri cu privire la reglementarea desfacerei acestor obiecte vor fi pasibili de sancțiunile prevăzute la articolul 7 din prezenta lege.

Art. 5. La mărfurile și alimentele arătate de primul alin. al art. 4 se admite ca maximum de beneficiu asupra prețului de cost 20% pentru angrosiști și 30% pentru detașiști.

În calcularea prețului de cost la angrosiști și detașiști se va ține seama de valoarea mărfii facturate spese de transport, asigurări și ori ce alte cheltuieli ar încerca mărfă până la intrarea în magazin.

Beneficiul de 20% al angrosistului și de 30% al detailistului, nu se poate socoti decât o singură dată chiar dacă marfa înviată de a fi desfăcută consumatorului a trecut prin mâinile mai multor angrosiști și detailiști.

Pentru articolele de comerț cari se desfac în restaurante sau în ori ce alte localuri de consum și cari nu sunt prevăzute în tarifele fixate conform art. 2. se admite de asemenea un beneficiu de 30% asupra prețului de cost care se va calcula ținându-se seama de valoarea mărfii facturate spese de transporturi și ori ce alte cheltuieli speciale ar necesită desfacerea mărfii în asemenea localuri.

Art. 6. — Comercianții și industriași sau ori ce alți vânzători sunt datorii a afișa sau elicheta în mod vizibil în interiorul localurilor de vânzare prețurile articolelor sau a cataloga aceste articole după natura comerțului ce exercită.

Incepând cu fabricanții și importatorii fiecare vânzător de mărfuri este obligat a preda cumpărătorului pe lângă factura obișnuită și copii certificate de ei de pe toate facturile primite dela vânzătorii anteriori.

CAP. II.

Despre infracțiunile și pedepse

Art. 7. — Se vor pedepsi cu închisoarea dela 3 luni până la un an și cu amenda penală dela 5000—20000 Lei toți acei cari în scopul de a suprima concurența liberă și naturală a comerțului și de a provoca astfel urcarea prețurilor de vânzare au acumulat de pe piață internă mărfuri sau alimente cantități ce depășesc nevoile lor normale de aprovizionare ori capacitate de desfacere a întreprinderii sau cari nu sunt justificate de legitime prevederi industriale ori comerciale.

În acest caz judecătorii vor ordona și vânzarea mărfurilor și alimentelor acaparate.

Art. 8. — Pedepsele prevăzute de art. precedent se vor aplica celui care a încercat să provoace sau a provocat o urcare nejustificată a prețurilor oricărui articol de comerț fie prin răspândirea în public cu intențiune a șvonurilor false sau prin anumite mijloace frauduloase, fie prin oferirea de prețuri mai mari decât însăși acelea pe cari le cereau vânzătorii.

Aceleași pedepse se vor aplica și delinșitorilor mărfurilor sau alimentelor cari spre a provoca urcarea nejustificată a prețurilor acestor mărfuri sau alimente se înșeleg sau se coalizează în scopul de a nu le vinde, sau de ale vinde numai cu un anume preț precum și acelor care prin abuz de autoritate, daruri, promisiuni, ameninșări uneltiri viclene, constrang sau determina pe ceilalți delinșatori ai articolelor de comerț să refuze vânzarea sau să ridice prețurile existente.

Art. 9. — Se pedepsesc cu amenzi penale dela 10.000—30.000 Lei sau cu închisoare dela 15 zile până la o luna: Toți acei care vor fi pedepsiți sau vor fi încercat să depășească fie prețurile maximale sau tarifele stabilite în virtutea articolului 2 și 3 din prezenta lege fie maximum de beneficiu fixat de art. 5. asemenea se vor depozita și producătorii sau importatorii care după fixarea prețurilor maxime de vânzare conform art. 4. alineatul II. vor fi depășit sau încercat să depășească aceste prețuri.

În caz de recidiva pronunșarea închisoarei este obligatorie.

Agravarea pedepsei de recidiva va fi făcută în condișunile stabilite de articolul 16.

Art. 10. — Se vor pedepsi cu închisoare de la 3 luni până la 9 luni și cu amenda penală dela 5000—50.000 Lei toți acei care fără a avea justifierea unor legitime nevoi industriale ori comerciale s'au făcut vinovați de distrugerea ori sustragerea din comerț a producșilor și mărfurilor sau au refuzat vânzarea articolelor aflate în magazine sau în alte localuri.

Art. 11. — Ori cine va înșela pe cumpărător dându-i sau substituind cu intenșie un articol în locul altuia sau remișându-i o marfa de altă origine fabricașie sau calitate decât aceea pe care delarase ca o are și convenise că atare să o vândă se va pedepsi cu închisoare dela 3 luni până la un an și dela 3000—15.000 Lei. Asemenea să vor pedepsi și acei care vor fi dat sau vor fi folosit în orice scop de facturi mincinoase fără a fi însă aparați prin acestia de pedepsele mai grave în cazul existenșei delictului de fals prevăzut de codul penal.

Pedepsele stabilite de alineatul 1 al acestui articol se vor aplica și acelor care vor fi denaturat sau falsificat orice articol de comerț sau care cu bună știinșă vor fi expus spre vânzare asemenea articole.

În acest caz judecătorii vor ordona și confiscarea articolelor denaturate sau falsificate.

Art. 12. — În toate cazurile prevăzute de articolul 7, 8, 9, 10 și 11, dacă beneficiul nelegitim realizat prin săvârșirea delictelor este mai mare decât maximum amendei pe care-l prevede legea pentru asemenea delict; acest maximum ve va putea ridica până la indoiul beneficiului realizat.

Deasemenea dacă acei condamnați în virtutea articolelor de mai sus sunt comercianți, ei vor putea fi pedepsiți și cu închidere localului de vânzare dela 2 zile la 15 zile.

Art. 13. — Dacă operașunile delictuoase prevăzute de ultimul alineat al art. 4 și de art. 7 până la 11 inclusiv au fost făcute în numele unor societati sau asociașuni de către acei ce sunt insarcinați în virtutea unui titluore care, cu direcșiunea administrarea sau reprezentarea acestor societati sau asociașuni în afară de pedepsele ce vor li aplicate în conformitate cu dispozișunile articolelor de mai sus acestor reprezentanți sau insarcinați, societatile vor fi condamnate la o amendă civilă dela 50.000 până la 500.000 lei

Aceasta amendă se va putea chiar majora în cazurile și condișunile determinate de art. 12 alin 1.

Art. 14. — Aci ce sunt insarcinați cu direcșiunea administrarea sau reprezentarea unei societati ori firme individuale vor fi aparați de pedepsele lor personale dacă operașunile delictuoase au fost săvârșite de un subaltern fără știrea sau fără ordinul lor.

În acest caz pedeapsă se va aplica subalternului.

Art. 15. — Când inculptul va fi dat în judecătă pentru mai multe delicta pedepsite de aceasta lege se va aplica maximum pedepsei prevăzut de lege pentru delictul cel mai grav.

Art. 16. — Acei condamnați pentru unul sau mai multe delicta prevăzute de legea față dacă în

termen de doi ani socotit din ziua în care hotărârea condamnătoare a rămas irevocabilă vor fi săvârși un nou delict pedepsit de aceasta lege se vor socoti ca recidiviști și li se vor aplica indoiul maximului pedepsei stabilit de lege pentru ultima infracțiune săvârșită.

În acest caz ei vor fi loviți și cu interdicțiunea unuia sau mai multor din drepturile arătate de art. 22 al codului penal.

În cazurile de recidivă prevăzute de acest articol nu se poate face aplicațiunea dispozițiilor art. 60 din codul penal.

Art. 17. — Se vor găsi în stare de recidivă generală și se vor pedepsi că atare toți acei cari suferind o condamnare irevocabilă la mai mult de 6 luni închisoare pentru delict pedepsite prin legea de față după împlinirea acestei pedepse savarsesc un delict pedepsit de codul penal.

Se vor socoti ca recidiviști și acei cari savarsesc un delict pedepsit de aceasta lege după ce fuseseră mai înainte condamnați în mod irevocabil la mai mult de 6 luni închisoare pentru o infracțiune prevăzută de codul penal.

În cazurile prevăzute de alin 1 și 2 ale acestui articol pedeapsă de recidivă va fi pronunțată în conformitate cu art. 43 și 46 din codul penal.

Art. 18. — Se considera complici toți acei cari prin orice mijloace în calitate de intermediari sau în orice altă calitate cu bună știință au participat la prepararea sau executarea delictelor pedepsite de aceasta lege sau au dat instrucțiuni autorilor principali în vederea comiterii acestor delict.

Afară de cazurile de provocare anume determinate prin legea de față și pedepsite mai grav complicitii se pedepsesc cu minimum pedepsei prevăzută de lege pentru delictul la care au participat.

Tot cu minimum pedepsei se vor osândi și acei cari cu buna știință vor fi tăiuți mărfuri acaparate de alte persoane sau articole denaturată ori falsificate.

Art. 19 — Judecătorii în toate cazurile prevăzute de ultimul alineat al art. 4 și de art. 7, 8, 9, 10, și 11, vor ordona ca hotărârea condamnătoare rămasă definitivă să fie publicată în extras pe cheltuiala condamnatului în două ziare cotidiene și să fie afisată timp de cel puțin o luna la ușa domiciliului a magazinelor a uzinelor sau atelierelor condamnatului precum și la camera de comerț respectivă.

Dacă dispozițiunile art. 13 își vor găsi aplicațiunea, afisarea se va face și la sediurile principale și secundare ale societăților prevăzute în acest articol.

În caz de desființare dosire sau rupere totală ori parțială a afiselor ordonate prin hotărârea condamnătoare se vor executa din nou dispozițiunile privitoare la afisaj.

Când desființarea dosirea sau ruperea afisării va fi savarsită cu intențiune autorii și provocatorii vor fi pedepsiți și cu închisoare polițienească dela o zi la 10 zile și cu amenda penală dela 2000 la 5000 Lei.

Art. 20 — Se considera contravențiuni și se pedepsesc cu închisoare polițienească dela la 1 la 15 zile și cu amenda dela 1000 la 5000 lei sau numai cu amenda singura lipsa de cântar sau la măsurătoare precum și faptul de a contraveni dispozițiilor art. 6 din prezenta lege.

Dacă provocarea lipsei de cântar sau la măsurătoare este intenționată ea se va socoti ea însăși și i se va aplica pedeapsa prevăzută de art. 336 din codul penal.

Se consideră de asemenea contravențiune și se pedepsesc cu închisoare polițienească dela 3 zile până la 10 zile și cu amenda dela 1000 la 5000 lei și faptul de a exercita comerțul fără a îndeplini formalitățile cerute de lege regulamente sau ordonante. În acest caz judecătorul va dispune și vânzarea articolelor de comerț cari au format obiectul contravențiunii.

Art. 21 — Consumatorii cari cu știință vor plăti pentru articolele de comerț menționate în alin. 1 al art 2 prețuri mai mari decât acele fixate prin ordonanțe se vor pedepsi cu amende dela 200 la 2000 lei.

Art. 22. — Acel care va fi dat judecată pentru mai multe socotite contravențiuni după aceasta lege va suferi totalizarea amenzilor prevăzute de lege pentru fiecare contravențiune în parte judecătorul fiind obligat a aplica pentru toate contravențiunile savarsite și pedeapsa închisorii polițienești dela 5 la 20 zile.

Art. 23. — Dacă în curgere de 9 luni socotite din ziua când a rămas irevocabilă hotărârea condamnătoare pentru contravențiuni prevăzute de aceasta lege infractorul va savarsă o nouă contravențiune pedepsită tot prin legea de față i se va aplica maximum închisorii polițienești prevăzută de lege pentru ultima contravențiune iar dacă legea prevede numai amenda se va pronunța indoiul maximului acestei amenzi.

Art. 24. — Amenzile penale pentru delictele și contravențiunile prevăzute de aceasta lege în caz de insolvabilitate a condamnatului se vor înlocui cu închisoare.

Durata închisorii se va determina de justiție socotinduse drept 50 lei amende o zi de închisoare; durata închisorii nu va putea fi în asemenea cazuri mai mare de 6 luni.

CAP. III.

Despre urmarire și judecata

Art. 25. Orice cetățean care ar descoperi vreo infracțiune pedepsită prin legea de față sau care informațiuni cu privire la savarsirea acestei infracțiuni va avea dreptul să ceară în scris și sub proprie semnături agenților menționați în art. următor ca să facă de îndată cercetările și constatățile necesare în vederea stabilirii infracțiunii și urmării vinovaților.

Refuzul nejustificat al agentului de a proceda la cercetările și constatațile ce i se cer se considera ca refuz de serviciu legalmente datorit și i se va aplica pedepsele prevăzute de art. 190 din codul penal.

Art. 26. Delictele și contravențiunile prevăzute în aceasta lege vor fi constatate personal de către judecătorii de instrucție judecătorii ocoalelor rurale și ajutorii lor membrii Parchetelor inspectorii polițienești polițai și directorii de poliție ofițerii de jandarmi rurali primarii și ajutorii lor inspectorii administrativi, prefecții, subprefecții, administratorii de plasa sau asimilații lor în atribuțiuni inspectorii sanitari medicii de județi de plasa comunale sau de spital inspectorii Ministerului de industrie și comerț membrii Camerelor de comerț și funcționarii publici

delegați de către Ministerul industrie și comerțului.

Aceste persoane din oficiu sau în urma plângerilor ori denunțurilor primite vor face descinderea și cercetarile necesare. Ele vor încheia procese verbale în cari se va arăta natura și circumstanțele infracțiunii timpul și locul unde a fost savârșita precum și probele sau indiciile ce ar veni în greutatea celor presupuși culpabili.

Afară de cazurile prevăzute de art. 7, 8 și 11 alin 2 procesele verbale se vor încheia la fața locului. Toate procesele verbale fac deplina dovadă în justiție până la înscrierea în fals pentru toate constatările ce cuprind.

Agentul care a încheiat procesul verbal este dator al înainta în 24 oare cel mai târziu instanței competente împreună cu celelalte dovezi sau indicii de vinovație pe cari le ar fi adunat.

Actele de constatare întocmite de agenții menționați în aliniatul 1 al acestui articol învestesc judecătoria de ocol.

Art. 27. În toate cazurile prevăzute de ultimul aliniat al art. 4 și de art. 7, 8, 10, 11 și 16 din această lege individul prins în flagrant delict va fi instruit și judecat conform legii micului Parchet din 13 Aprilie 1923.

Dispozițiunile legii micului Parchet se întind pe tot teritoriul țării în ce privește delictele prevăzute de articolele arătate în aliniatul precedent.

Dacă delictul nu este flagrant sau chiar fiind flagrant dacă n-a fost savârșit în locurile arătate de art. 1 al legii micului Parchet ori în localitățile balneare și climaterice precum și în cazul infracțiunilor calificate contravențiuni pentru urmărire și judecarea celor presupuși culpabili se va ține seamă de dispozițiunile art. 28 și 29.

Art. 28. Odată cu încheierea proceselor verbal prevăzute de art. 26 agenții vor cita pe cei presupuși culpabili pentru a două sau a treia zi în fața judecătoriei de ocol respective arătându-le oarele de prezentare cât și locul unde se află această instanță.

Dacă cei presupuși culpabili lipsesc citarea lor se va face pe cale administrativă conform art. 68 din legea judecătorilor de ocol.

Art. 29. Dacă afacerea nu este în stare a fi judecata la ora și ziua hotărâtă prin citațiune sau dacă învinuitul prezent cere să-i se acoarde un termen spre a-și putea pregăti aparare instanța va pune în cunoștință celui presupus culpabil viitorul termen de judecata fără a mai fi nevoie de nici o altă citațiune.

În orice caz afacerea se va judeca în termen de cel mult 5 zile dela amânare chiar dacă procedura în ce privește citarea părții civile n-ar fi îndeplinită. Acest termen va fi respectat și în cazul delictelor flagrante ce se judecă conform legii micului Parchet.

Dacă învinuitul nu se găsește de față el va fi citat conform dispozițiunilor alin. 2 al articolului precedent.

Art. 30. În toate cazurile prevăzute de această lege Ministerul de industrie și comerț precum și agenții, cari prin actele lor de constatare au învestit judecătoria de ocol vor putea sta în instanță ca parte interesantă și vor avea dreptul să atace hotărârile prin calea apelului sau a recursului.

Pentru apararea sa învinuitul va avea dreptul sa se prezinte în fața instanței însoțit de o persoană

cari prin cunoștințele sale tehnice ar fi în măsură a da justiției lămuririle necesare.

Art. 31. Infracțiunile pedepsite de această lege se judecă în prima instanță de către judecătorii de ocol.

Art. 32. Nu există drept de opoziție în privirea cărților de judecată pronunțate în virtutea legi de față.

Cărțile de judecată pot fi atacate prin calea ordinară a apelului.

Hotărârile condamnatoare pentru infracțiunile prevăzute de această lege se dau fără drept de apel dacă pedeapsa pronunțată de judecătorul de ocol este numai amenda care nu depășește suma de 5000 lei.

În toate celelalte cazuri apelul se va declara la grefă judecătoriei.

Termenul de apel este de 5 zile libere dela pronunțarea cărții de judecată când a fost dată în contradictoriu sau dela comunicarea când a fost pronunțată în lipsă.

Apelul făcut de condamnat nu va fi primit dacă acesta nu va alătura și dovadă de plata amendei la care a fost pedepsit.

După 24 ore cel mai târziu dela declararea apelului acesta va fi înaintat Tribunalului respectiv. În același termen se va înainta și dosarul.

Apelul se judecă cu precadere de către Tribunal în termen de cel mult 10 zile dela primirea dosarului și această chiar dacă infracțiunea a fost judecată conform legii micului Parchet.

Citarea părților se va face pe cale administrativă conform art. 68 din legea judecătorilor de ocol termenul de judecată notificându-se cu cel puțin 48 ore înainte de judecată.

Dacă individul a fost achitat Tribunalul va dispune prin hotărârea sa și imediata restituire a amendei.

Art. 33. În contra cărților de judecată pronunțate de judecătorii de ocol în prima și ultima instanță precum și în privirea hotărârilor Tribunalului când judecă ca instanțe de apel se va putea face recurs în termen de trei zile libere dela pronunțarea hotărârii sau dela comunicare în cazul când hotărârea a fost pronunțată în lipsă.

Recursul se va declara la instanță care a pronunțat hotărârea.

După 48 ore cel mai târziu dela declararea recursului acesta se va înainta tribunalului respectiv în cazul când s-a atacat cărțile de judecată pronunțate de judecătorii de ocol sau înaltei Curți de Casație în cazul hotărârilor tribunalului. În același termen se va înainta și dosarul.

Instanțele de casare se vor pronunța în termen de cel mult 15 zile dela primirea dosarului.

În ce privește recursurile cari se judecă de Tribunale se va ține seamă de dispozițiunile art. 107 al legii judecătorilor de ocol.

În timpul vacanțelor mici Tribunalul care va judeca apelurile sau recursurile se va compune din judecătorul desemnat prin sorți conform art. 197 din legea de organizare judecătorească și din judecătorul de instrucție iar din cazul când din orice împrejurări nu s-ar putea completa se va urmări conform art. 17 din aceeași lege.

În timpul vacanțelor mari apelurile și recursurile se va judeca cu precadere de către secțiunea de vacanță a Tribunalului.

Art. 34. În afară de amenzi executarea holărării condamnătoare în privirea careia s'a declarat apel de cătră condamnat va fi suspendată în caiaze privește orice altă pedeapsă care sar fi pronunțat.

CAP. IV.

Dispozițiuni finale

Art. 35. Amenzile rezultând din condamnățiunile pronunțate în virtutea legii de față vor formă un fond special care va fi pns la dispoziția Ministerului de industrie și comerț pentru înființarea de școli comerciale și pentru acoperirea cheltuielilor impuse de reprimarea speculei ilicite.

Art. 36. În toate cazurile de acaparare denaturare sau falsificare a articolelor de comerț precum și în cazul vânzării articolelor interzise prin legi regulamente sau ordonanțe agenții cari au constat asemenea infracțiuni vor dispune că articolele cari au format obiectul infracțiunii să fie imediat puse sub pază polițienască sau depuse în anumite locuri pe cheltuială infractorilor.

Articolele de comerț supuse stricăciunii se vor vinde imediat fiindându-se seamă de dispozițiunile art. 37.

Dacă cel presupus culpabil a fost achitat și dacă holărarea achitațoare a rămas irevocabilă i-se va restitui îndată prețul rezultat din vânzare fără a i-se face scăderea cheltuielilor făcute cu această vânzare sau a reducerilor prevăzute în articolul următor.

În acest caz reducerile și cheltuielile de vânzare vor fi acoperite din fondul de amenzi prevăzut de art. 35.

Pentru celelalte articole nesupuse stricăciunii vânzarea nu se va putea efectua decât după ce holărarea condamnătoare a rămas irevocabilă.

Art. 37. Ministerul de industrie și comerț sau autoritățile comunale cu autorizațiunea generală a acestui Minister vor procedă la vânzarea articolelor prevăzute în primul alineat al art. precedent.

Aceste articole se vor vinde asociațiunilor de funcționari pensionari sau consumatori spitalelor azilurilor sau școlilor.

Dacă aceste articole fac parte din acelea al căror preț maximum de vânzare a fost stabilit în

conformitate cu dispozițiunilor art. 2 vânzarea se va face cu 20% sub prețul maximal.

Pentru celelalte articole cari nu sunt supuse prețurilor maximale vânzarea se va face cu 20% sub prețul fixat de experți.

Pentru mărfurile supuse stricăciunii expertul se va numi de instanță competentă în cel mult 48 de ore dela închierea procesului verbal.

Din suma rezultată din vânzare se vor deduce cheltuielile făcute cu ocazia vânzării și amenzile neplătite la cari a fost condamnat infractorul.

Ceace rămâne se va depune la Casa de depuneri și consemnațiuni pe seamă Ministerului de industrie și comerț care după completă lichidare a pricinii va remite restul celui în drept.

În caz de acaparare sau în cazurile prevăzute de art. 20 (ultim alineat) acest rest se va atribui proprietarului mărfii.

În caz de denaturare sau falsificare a articolelor de comerț acest rest se va vârsa la fondul special de amenzi prevăzut de art. 35.

Art. 38. Toate prețurile maximale legal stabilite și existente în momentul promulgării legii de față nu pot rămână în vigoare decât cel mult o lună dela data acestei promulgări.

Art. 39. Pe lângă Ministerul de industrie și comerț direcția generală a comerțului se va institui o comisiune permanentă care va urmări efectele aplicării acestei legi și va prezenta autorităților propunerile necesare în vederea unei cât mai sigure și mai juste exercitări a represiei în raport cu situația economică a țării.

Ministerul de Industrie și comerț va putea da și alte atribuțiuni acestei comisiuni.

Art. 40. În toate cazurile neprevăzute prin legea de față se vor aplica dispozițiunile codului penal și ale procedurii penale.

Art. 41. Toate legile decrete legi, regulamentele referitoare la înfrânarea speculei ilicite contrare legii de față sunt și rămân abrogate.

Dat în Sinaia, la 16 Iunie 1923.

FERDINAND.

LEGEA

pentru

unificarea contribuțiunilor directe și pentru înființarea impozitului pe venitul global

(Publicată în Monitorul Oficial No. 253 de la 23 Februarie 1923)

(Urmare)

Tot pentru primul period de recensământ evaluarea terenurilor virane prevăzută de art. 15, alin. III. se va face socotindu-se la prețul mijlociu de vânzare al acestor terenuri o dobândă de 2 $\frac{1}{2}$ %.

Art. 121. — Se scutesc în mod excepțional și vremelnic de impozitul pe venitul proprietăților clădite:

1. Pe timp de 10 ani de când au devenit locuibile clădirile noi construite cu începere din anul 1921 și terminate până la 1 Ianuarie 1925;

2. Adausele la clădiri în înălțime sau în suprafață făcute dela 1 Aprilie 1921 și terminate până la 1 Ianuarie 1925, pe termen de 10 ani dela data când au devenit locuibile;

3. Terenurile din orașe pe cari au fost clădiri și au devenit virane din cauza devastărilor de război, pe timp de 10 ani dela data punerii în aplicare a legii de față;

4. Clădirile cari au devenit nelocuibile din cauza distrugerilor provenite din operațiunile de război, pe timp de 10 ani de când ele sunt refăcute și puse în stare de a fi locuibile. Scutirea începe dela aplicarea legii, iar pentru clădirile refăcute în urmă dela 1 Ianuarie a anului ce urmează datei când sunt puse în stare a fi locuibile, însă nu mai târziu de 5 ani dela aplicarea legii.

5. Se menține scutirea acordată prin legea din

● **Decretul 1921 pentru clădirea Societății generale a funcționarilor publici, pe termen de 10 ani dela punerea în aplicare a legii de față.**

Art. 122. — Pentru primi 5 ani dela punerea în aplicare a legii cota impozitului mobilier la venitul provenit din renta exproprierii, prevăzută de art. 22. alin. IV. este redusă la 5%.

Art. 123. — Amortismentul prevăzut de art. 31. punctul 6, pentru imobilele și instalațiunile imobiliare construite sau instalate dela 1 Ianuarie 1919 și până la 1 Ianuarie 1925, cari aparțin întreprinderilor industriale, va putea fi urcat până la 10% în primii 10 ani dela punerea în aplicare a legii; iar amortismentul investițiunilor mobiliare prevăzut de acelaș art., punctul 7, făcute în acelaș interval de timp, va putea fi urcat până la 20%, tot în acești 10 ani.

Art. 124. — La stabilirea cotei impozitului complementar prevăzut de art. 42. pentru societățile industriale pe acțiuni, capitalul, care a rămas cel dinaintea anului 1916, se va socoti în calcul, pentru primii trei ani dela punerea în aplicare a legii, de trei ori mai mare.

Termenul de 3 ani poate fi prelungit în condițiunile prevăzute de art. precedent.

Art. 125. — În primii 3 ani dela punerea în aplicare a legii societățile pe acțiuni vor putea forma rezerve, fără plata imediată a impozitului pe veniturile comerciale și industriale, pe lângă rezervele prevăzute de art. 32. pentru acoperirea unor evențuale diferențe de curs la datoriile în monedă străină, fără ca ele să treacă de cota care se va prevedea prin regulament.

Dacă după 3 ani diferența de schimb a leului nu se îndreptează, se poate prevedea prin legea bugetară noi termene pentru neimpunerea și formarea din nou a acestor rezerve.

La expirarea termenelor acordate rezervele neîntrebunțate în scopul pentru care au fost făcute vor fi impuse.

Asemenea prevederi se pot face și de comercianții și industriașii particulari în aceleași condițiuni pentru creanțele ce au de achitat în monedă străină a căror existență se dovedește cu acte și registre, regulat ținute, dacă au bilanș în tocmă în regulă.

Art. 126. — Comercianții și industriașii sun datori a ține în regulă registrele comerciale în forma prevăzută de codurile de comerț în vigoare în teritoriile respective din cari registre să rezulte veniturile impozabile. Aceasta sub sancțiunile prevăzute la art. 108 și 109.

Art. 127. — Incasarea vechilor contribuțiuni directe, după rolurile vechi, va dura până la 30 Septembrie 1923 pentru exercițiile anterioare.

Rămășițele ce se vor afla neincasate la cea dată se vor totaliza într'o singură cifră, care se va trece într'o rubrică specială a nouilor roluri.

Art. 128. — Se menține în mod excepțional pentru primul an de aplicare al acestei legi modul actual de incasare al veniturilor existente bisericesti și școlare din ținuturile alipile.

Art. 129. — Ministerul finanțelor este autorizat a institui comisiuni speciale pentru rezolvirea recursurilor din trecut în Ardeal, Banat, Maramureș, Crișana și Bucovina.

Aceste comisiuni vor fi compuse în modul arătat la art. 78 și vor putea funcționa în București

sau în orașele de reședințe ale Curșilor de Apel. În București ele vor putea fi prezidate de membri ai Inaltei Curți de casație, desemnați de primul președinte.

Pentru judecarea acestor recursuri se va aplica dispozițiunile legilor existente în acele ținuturi în ce privește procedura.

Art. 130. — Orice dispozițiuni de legi sau regulamente relative la scutiri de contribuțiuni directe, neprevăzute în prezenta lege, sunt și rămân abrogate.

Se scutește de impozitul mobilier și de impozitul pe venitul global rențele viagere pe cari Statul pe bază de lege le servește particularilor cari și-au donat averea lor Statului în scop de binefacere sau cultural.

Din impozitul stabilit de art. 22 privitor la ținuturile de rentă austro-ungară deținute de cetățenii din provinciile unite și a căror posesiune dinainte de 7 Ianuarie 1918 este dovedită, se va scădea impozitul ce se va dovedi a fi fost plătit asupra acestor ținuturi în altă țară. Dispoziția aceasta intră în vigoare numai în caz de reciprocitate.

Art. 131. — La punerea în aplicare a legii, impunerile anuale, atât cele elementare cât și pe venitul global, se vor putea îndeplini de comisiunile de recensământ prevăzute de art. 80. odată cu impunerea veniturilor imobiliare, pentru contribuabili cari au venituri imposabile numai la locul unde se efectuează acele impuneri sau ale căror venituri se pot constata pe loc.

Dacă contribuabilul se găsește de față, i se va înmâna copie de pe procesul-verbal sub dovadă de primire, iar dacă nu e de față, impunerea va fi comunicată în forma prevăzută de art. 20. și cu drept de apel după prevederile aceluiaș articol.

Apelurile se vor judeca de comisiunile de apel prevăzute de art. 78.

Contestațiunile la impuneri și scăderi pe anii precedenți se vor judeca de comisiunile anuale ale anului 1923.

(Va urma)

Lege

privitoare la

modificarea compunerii completului de judecată la tribunalele din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș.

(Promulgată sub No. 3115. de la 15 Iunie 1923 și publicată în Monitorul Oficial No. 60. de Martie 19 1923.)

Art. unic. — La tribunale din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș, se va putea judeca și cu senate compuse din completuri de câte 2 judecători.

În caz de divergențe se va desemna prin tragere la sorți un al treilea judecător și se va rezolva procesul chiar în ziua când s'a ivit divergența, iar în cazul când amânarea este inevitabilă, se va da termen de urgență. Dacă numărul judecătorilor tribunalului este suficient, se vor putea forma și mai multe asemenea complete.